

ISBN 978 90 00 40552 7
ISBN 978 90 00 40553 4 (e-book)
NUR 343

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Matcha Maker Café*
oorspronkelijke uitgave by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, The
Smithson, 6 Briset Street, London EC1M 5NR

www.loveandlorebooks.nl

tekst © Lily Chen, 2026
vertaling Marjan Doets
omslagillustratie Lindsey Spinks
omslagontwerp Daisy Bates, bewerkt door Saskia Janssen
binnenwerkillustraties Kim Henze Walker
zetwerk binnenwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Matt, bedankt voor de *meet-cute* x

Hoofdstuk 1

Sasha fronste haar voorhoofd toen ze een brief kreeg van Jones-Smythe Properties, het vastgoedbedrijf dat onlangs het huurcontract had overgenomen van haar café, Matcha Moments. Toen ze de inhoud nog een keer las, liepen de letters in elkaar over.

Uw huurovereenkomst loopt 31 mei af. Gelieve ons zo snel mogelijk te laten weten of u de overeenkomst wilt verlengen.

Eronder stond een prijsvoorstel. Tussen Sasha's opgetrokken wenkbrauwen tekenden zich zorgelijke lijntjes af bij het zien van het bedrag. Haar hart begon te bonken en ze kreeg een wee gevoel in haar maag.

Dat was vast een vergissing. Het was vijftig procent meer dan wat ze nu betaalde. Of was ze zo moe dat ze het verkeerd las? Hoe hard ze ook knipperde, het bedrag bleef hetzelfde. Ze dacht aan het magere saldo op haar bankrekening en de rekeningen die komende maand betaald moesten worden. Langzaam kreeg de hoofdpijn vat op haar schedel.

Het café had de hele winter weinig omzet gedraaid. Zelfs met de speciale spirituele matchmakingservice die ze bood, waren de inkomsten de laatste paar maanden bedroevend laag geweest.

Waar moest ze in vredesnaam het geld vandaan halen voor dat nieuwe huurcontract?

De bel aan de cafédeur klingelde opgewekt en haar beste vriendin, Klara van The Bookery aan de overkant, zeilde naar binnen. In haar jadegroene maxi-jurk zag ze er charmant uit. ‘Hey, Sasha!’ Haar armbanden rinkelden toen ze aan de toog plaatsnam op een barkruk.

Snel verstopte Sasha de brief onder de toog en ze verving haar frons door een grijns. ‘Hoi, schoonheid, hoe is het?’ Ze streek haar schort glad en plukte een stofje van het cupcakemotief. Ze bezat een paar van dit soort schorten, in felle kleuren en met leuke prints. Meestal werd ze daar vrolijk van.

‘Ik snak naar mijn latte! Ben de hele ochtend bezig geweest met zwoegende boezems en draken. Ik heb een nieuwe zending romantasyboeken uitgepakt, speciale uitgaven met *sprayed edges* en alles... Als iemand geïnteresseerd is?’ Klara verhief haar stem en richtte haar vraag tot een paar vrouwen op de hoekbank, die druk in gesprek waren over het boek dat hun leesclub behandelde.

‘Ik ben altijd in voor zwoegende boezems,’ riep Mollie. Als juriste werkte ze vaak op haar laptop in het café. Ze had de leiding over de leesclub, die regelmatig bijeenkwam in Matcha Moments. Ze sloeg een arm om haar partner, Paloma, die haar glimlachend wegduwde.

Sasha bereidde een matcha latte voor Klara. Eerst verhitte ze water tot de juiste temperatuur van tachtig graden en goot wat in een kom. Haar eerste matcha had ze geklopt tijdens een rondreis door Kyoto met Por Por, haar geliefde grootmoeder. Ze waren een poosje in Uji gebleven, waar ze allerlei verschillende soorten thee en heerlijke matchadesserts hadden geproefd. Dat had haar geïnspireerd tot het opzetten van Matcha Moments.

Ze pakte het single origin-matchapoeder dat speciaal geïmporteerd was van een theeplantage die ze zelf bezocht had, mat

een lepel af en zeefde het poeder boven de kom. Vervolgens klopte ze het met w-vormige bewegingen van haar bamboe klopper door het water. Hierna goot ze de vloeistof in een mooi gebloemd kopje. Tot slot voegde ze er warme, schuimende melk aan toe, plus Klara's favoriete karamelsiroop en chocolade-pralinestrooisel.

Sasha had altijd gedroomd van een eigen café. In hun tijd op de universiteit was het Blue Moon-café haar tweede thuis. Zij en Klara brachten hele middagen door op de zachte banken, waar ze studeerden of lazen en wat kletsten met de andere vaste gasten.

Bijna twee jaar geleden had Sasha bij Klara in het pittoreske plaatsje Bramleigh Green in Oxfordshire gelogeed. Daar ontdekte ze dat de vervallen theeschenkerij in het centrum te huur stond. Eindelijk had ze de sprong gewaagd om haar droom waar te maken. Ze had de theeschenkerij omgetoverd in een gezellige maar moderne gelegenheid, een ideale ruimte om een paar uur te ontsnappen aan de wereld. De houten lambrisering was nu pastelgroen geschilderd en de muren waren ontdaan van de stuclagen, zodat je de bakstenen weer zag. Op een veilige had ze een stel kersenhouten tafeltjes met stoelen gevonden, ze had een makkelijke bank van verweerd leer gekocht en daar kleurige kussens met zeshoekig patchwork op gelegd, net als de quilts die Por Por vroeger met de hand maakte.

Vervolgens begon Sasha vintagetheeserviezen te verzamelen voor het café. De mooiste stalde ze uit op planken. De bakstenen muren vormden een perfecte achtergrond voor het werk van lokale kunstenaars. Momenteel hingen er foto's van Rowena Sharma, die haar reizen naar landen als Singapore en Vietnam vastlegde in sfeervolle zwart-witbeelden.

'Mmm, dat laatste baksel van Nathan ruikt fantastisch.' Klara snoof waarderend aan een grote witte taartdoos op de toog. Nathan was een masterstudent die een parttimebaantje had bij

de plaatselijke bakker. Speciaal voor het café maakte hij allerlei matchalekkernijen.

Sasha knikte. ‘Ik ging ze net uitpakken. Wil je er een?’ Ze deed de doos open. Het aroma van matcha, vanille, bruine suiker en kaneel zweefde door de lucht. Het water liep de vriendinnen in de mond.

‘Ehhh...’ Klara kreunde onbeschaamd en pikte er een matcha-kaneelbroodje uit. ‘Lekker zacht.’

‘Net als de perfecte boezem,’ merkte Mollie op vanaf de bank. Ze schudde haar volle figuur en gooide haar kastanjebruine haar naar achteren.

Behalve de kaneelbroodjes en croissants bevatte de doos chocolatechipkoekjes, matchakoekjes en matchamacarons. Sasha kon de verleiding niet weerstaan om een macaron in haar mond te stoppen. Ze zuchtte van genot toen de krokante, romige matchazoetigheid in haar mond explodeerde. ‘Mmm.’

‘Ooo, wat is dit? Een verlate valentijnskaart?’ Klara viste een roze envelop uit de stapel post die Sasha nog niet geopend had. ‘Zit er voor mij niet in dit jaar. Nu Aidan en ik uit elkaar zijn, voel ik me een trieste ouwe muts.’

‘Welnee!’ Sasha gebaarde naar Klara’s maxi-jurk uit de jaren zeventig. Klara was dol op ouderwetse glamour en het merendeel van haar kleding kwam uit vintagewinkeltjes. ‘Het is waarschijnlijk gewoon een bedankbriefje van een klant.’

De speciale spirituele matchmakingservice van Sasha had al veel gelukkige stelletjes opgeleverd in Bramleigh. Ze was begonnen met het koppelen van café gasten, onder wie Mollie en Paloma van de leesclub. Het plan was om de service landelijk uit te breiden, met onlinereadings en misschien zelfs kraampjes op paranormale beurzen. Het runnen van een café was echter arbeidsintensief en er bleef weinig tijd over voor de noodzakelijke marketing.

Klara maakte de kaart open en las hem voor. “Duizendmaal

dank dat je ons geholpen hebt om ware liefde te vinden.” Die Maria en Tom boffen maar. Ik heb gehoord dat ze samen naar Oxford zijn verhuisd. Wat lief.’ Ze keek Sasha aan met puppyogen. ‘Zal ik ooit ware liefde vinden? Mijn oma zegt altijd, op elke jampot past een dekseltje. Ik wil weten waar mijn dekseltje is!’

‘Ik heb je een matchareading beloofd, Klara. Kun je vanavond, na je werk?’ stelde Sasha voor. Ze kneep haar vriendin even in haar arm.

De deurbel klingelde en er kwam een oudere man binnen. Over zijn versleten tweed colbertje hing een regenjas. Op zijn vriendelijke, bruine gezicht brak een warme glimlach door. ‘Goedemorgen, Sasha, Klara. Wat fijn om jullie weer te zien.’

‘Goedemorgen, meneer Davis. Uw tafeltje is vrij.’ Sasha hielp de oudere man uit zijn regenjas en hing die aan de kapstok bij de deur.

Hij trok de mouwen van zijn colbertje recht en liep langs de foto-expositie langzaam naar een tafeltje aan het raam. Zijn oog viel op een zwart-witfoto. ‘De prachtige baai van Ha Long. De laatste cruise die ik met mijn lieve Vera gemaakt heb, voerde ons naar Vietnam en Thailand. We kleedden ons mooi aan voor het diner en één keer mochten we zelfs aan de tafel van de kapitein eten. O, en wat hebben we gedanst.’

‘Zo’n romantische vakantie lijkt me heerlijk,’ zei Klara. ‘Maar wachten tot die ware hunk me meeneemt, hè meneer Davis?’

Hij grinnikte. ‘O Klara, dan boft hij maar. Wat mij betreft, zonder Vera zit cruisen er niet meer in, vrees ik.’

‘Onzin,’ zei Klara. ‘Er zijn nog zo veel landen om te bezoeken.’

‘Een matcha latte, net als altijd?’ vroeg Sasha.

Meneer Davis knikte en glimlachte afwezig, nog steeds verdiept in zijn herinneringen.

Sasha klopte de matcha voor meneer Davis in een kom en

goot de vloeistof toen in een okergeel geglazuurd theekopje. Ze deed er een lepel honing in en schonk er warme, schuimende amandelmelk op. Tot slot zeefde ze er wat kaneelcacao overheen en tekende een hartje in het schuim.

Sasha haalde diep adem en stemde af op meneer Davis. In Maleisië had haar grootmoeder haar geleerd om af te stemmen op haar spirituele intuïtie en zo de emoties van anderen te voelen. Toen ze de matcha bij meneer Davis neerzette, pikte ze zijn verdriet op. Hij rouwde nog steeds om zijn geliefde Vera. Er verscheen een visioen voor haar geestesoog. Ze zag het echtpaar in de oude theeschenkerij zitten met een pot thee en een schaal zelfgebakken kokoskoekjes.

Het visioen verdween. Meneer Davis nipte van zijn latte. Zijn lippen krulden zich tot een glimlach, maar zijn ogen waren omfloerst.

‘Ik wil me nergens mee bemoeien, maar is alles in orde?’ vroeg Sasha vriendelijk. Al vanaf het moment dat ze het café geopend had, bijna een jaar geleden, was meneer Davis vrijwel elke dag even langsgelkomen. Hij begroette haar altijd opgewekt en schonk haar een warme glimlach als ze hem zijn matcha latte en een stuk taart bracht. Hij was een van haar favoriete vaste gasten.

Meneer Davis bleef zwijgen, verdwaald in het verleden. Toen knipperde hij een paar keer en schudde even met zijn hoofd. Hij merkte de gezellige ruimte op, de late februarizon die door de ramen naar binnen viel, de glazen stolpen over stapels taartjes en koekjes.

‘Jazeker, liefde. Alleen mis ik mijn Vera. Ze zou het prachtig hebben gevonden, wat jij met de theeschenkerij hebt gedaan. Dit was haar lievelingsplekje, bij het raam. Dan kon ze op haar gemak naar buiten kijken.’ Zijn blik dwaalde naar de overkant van de straat, in de richting van Bramleigh Green, het park waar al groene knoppen verschenen aan de kale takken. ‘Ze

kon heel onderhoudend zijn met haar commentaar. Dan zei ze bijvoorbeeld iets als: “Kijk, de muts van die vrouw daar is net een braam.” Hij wees naar een vrouw buiten met een donkerpaarse muts op. ‘Vandaag is het drie jaar geleden dat ze overleed. Ik was op weg naar het kerkhof om haar bloemen te brengen.’ Hij gebaarde naar het boeketje viooltjes op de tafel. ‘Maar ik had eerst behoefte aan wat versterking voor de inwendige mens.’

Sasha glimlachte en kneep hem even in zijn schouder. ‘Zoals matchacheesecake met gezouten karamel?’

‘Heerlijk! Ik wist wel dat jij me zou opbeuren!’

Sasha bracht hem een stuk matchacheesecake met een topping van kleverige gebrande karamel.

Meneer Davis bromde waardierend.

‘Weet u, misschien is het tijd voor de Matcha Maker Special,’ merkte ze op.

‘Ah, ja, die geweldige koppelservice van jou. Misschien. Maar Vera blijft mijn enige ware liefde, al vanaf de dag dat we elkaar leerden kennen op een feest in het dorps huis. Ik weet nog precies wat voor jurk ze aanhad. Boterbloemgeel. En ze had madeliefjes in haar haar gevlochten. Dat was op 21 juni 1968.’ Hij zuchtte. ‘Ik herinner het me alsof het de dag van gisteren was.’

Klara plofte op een stoel naast hem. ‘Vera heeft ons gevraagd om op u te letten en ervoor te zorgen dat u weer ging openstaan voor romantiek. Heb ik u dat ooit verteld?’

Al eerder had ze Sasha verteld dat Vera speciaal naar The Bookery was gekomen, voordat ze te ziek werd, om tegen Klara te zeggen dat ze een beetje op haar man moest letten als zij er niet meer was.

‘Op het kerkhof praat ik vaak met mijn Vera. Straks zal ik haar vragen of het tijd is voor een reading van jou, liefje.’ Meneer Davis glimlachte en klopte Sasha op haar arm.

De deur klingelde en Leo, de postbode, kwam achteruit naar